

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/108/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5311010268
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5311010268.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2012 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Juraja Krupu prejednal odvolanie obžalovaného D. F. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/86/2011 z 10.4.2012 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/86/2011 z 10.4.2012.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného D. F., nar. XX.X.XXXX v G., bytom I. - Q. č. XXX,

okr. G.,

podľa § 285 písm. b) Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Čadci sp.zn. Pv 898/07 z 30.6.2011 pre skutok, že:

dňa 25.6.2007 v dobe okolo 00.10 h. v obci I., v časti zv. X. O., okr. Čadca, na miestnej komunikácii, kde boli prítomné ďalšie osoby, fyzicky napadol E. A. tak, že ho bezdôvodne jedenkrát udrel zovretou päšťou do oblasti hlavy, do ľavej časti tváre, čím mu spôsobil zranenia: zlomeninu sánky vľavo, v oblasti jej tela s posunom úlomkov a roztrhnutím mäkkých tkanív v oblasti zubov 32-33, zlomeninu kĺbneho výbežku sánky vpravo bez posunu úlomkov, odreniny kože na tvári, ktoré zranenia si vyžiadali lekárske odborné ošetrovanie s následnou hospitalizáciou vo Fakultnej martinskej nemocnici v Martine, pričom porucha zdravia a PN u E. A. trvali 32 dní,

kvalifikovaný v obžalobe ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., účinného do 1.9.2009,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodeného E. A. o d k a z u j e s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný D. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., účinného do 1.9.2009, na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy mu bol uložený úhrnný peňažný trest vo výmere 300,-Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 10 dní.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému E. A. škodu vo výške 872,-Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu nepovažuje za správny. V konaní pred prvostupňovým súdom došlo k podstatným chybám konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy. Napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom. Za dôkaznej situácie pred prvostupňovým súdom mal byť obžalovaný oslobodený spod obžaloby v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Poukázal na skutočnosť, že vo veci existujú dve skupiny dôkazov. Na jednej strane je jeho výpoveď, keď popiera spáchanie skutku a výpovede svedkov X. G., M. E., F. G. a H. F.. Na druhej strane je výpoveď poškodeného E. A. a svedkov, ktorí vypovedajú v jeho prospech - D. G., K. G. a V. A.. Výpovede týchto svedkov sú rozporné ohľadom priebehu skutku a mechanizmu vzniku poranenia u poškodeného. Poukázal na výpoveď svedka MUDr. K. P., ktorý prvý ošetroval poškodeného a ktorému poškodený uviedol, že zranenie si spôsobil pádom. Posudok znalca MUDr. P. K. vzbudzuje pochybnosti o jeho správnosti, keďže znalec nevedel vysvetliť vznik podliatin, odrenín a tržnej rany na tvári poškodeného. K mechanizmu vzniku poranenia u poškodeného sa znalec vyjadruje len v teoretickej rovine. Poukázal na rôzne vyjadrenia MUDr. K., MUDr. U. a MUDr. I. k zabezpečeným RTG snímkam. Poukázal na potrebu vykonania rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu za účelom preverky výpovede poškodeného. Svedkovia, ktorí vypovedali v prospech poškodeného, nevedeli bližšie popísať mechanizmus vzniku jeho zranenia. Nevedeli presne popísať, v akej polohe sa nachádzal poškodený a v akej polohe sa nachádzal on v čase konfliktu. Svedkovia sa nevedeli ani jednoznačne vyjadriť, či poškodený po údere spadol na zem. Rozpory vo výpovediach svedkov vypovedajúcich v jeho neprospech neboli odstránené. V odvolaní potom poukázal na konkrétne rozporné vyjadrenia poškodeného E. A.. Pokiaľ znalec MUDr. P. K. konštatoval, že k poraneniu sánky poškodeného nedošlo počas toho, ako sa gúľal po brehu potoka a ani vtedy, keď spadol na kamenisté dno potoka, takéto konštatovanie znalca vzbudzuje pochybnosti z dôvodu, že znalec nebol prítomný pri ohliadke miesta činu, nevidel terén brehu potoka ani mu nebolo známe, akým spôsobom spadli do potoka s poškodeným a s jeho otcom. Znalec MUDr. P. K. uviedol, že tri hodiny po úraze pri prvotnom ošetrovaní by všetky uvádzané vonkajšie príznaky poranenia poškodeného boli jasne viditeľné. Poukázal na rozporné vyjadrenia lekárov MUDr. P. K., MUDr. F. U. a MUDr. D. I.. Hoci zo zranenia poškodeného mali byť vyhotovené tri RTG snímky, do spisu boli zabezpečené len dve. Otázka, kde sa nachádza tretia RTG snímka lebky poškodeného zodpovedaná doposiaľ nebola. V odvolaní ďalej poukázal na konkrétne rozporné vyjadrenia svedkov V. A., K. G. a D. G.. Prvostupňový súd rozpory vo výpovediach týchto svedkov neodstránil, vyhodnotil ich ako pravdivé a v odôvodnení rozsudku ich uviedol ako usvedčujúce dôkazy. Prvostupňový súd považoval jeho výpoveď za účelovú a tendenčnú. Z dôvodu priateľského, resp. príbuzenského vzťahu prvostupňový súd neuveril svedkom, ktorí vypovedali v jeho prospech. Na druhej strane uveril výpovediam svedkov vypovedajúcich v prospech poškodeného, hoci išlo tiež medzi nimi o priateľský, resp. príbuzenský vzťah k poškodenému. Keďže nebolo nepochybne preukázané, že poškodeného udrel do tváre a spôsobil mu poranenia a nebola vyvrátená jeho obhajoba, že poškodený utrpel zranenia pri páde do potoka, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd ako odvolací súd na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por.

zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku prihliadal aj na chyby, ktoré síce neboli odvolaním vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a že toto je dôvodné.

Preskúmaním spisu krajský súd dospel k záveru, že na základe doposiaľ zadovážených dôkazov možno vo veci objektívne rozhodnúť, a to aj bez ďalšieho doplnenia dokazovania v tom smere, ako to navrhol v odvolaní obžalovaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd nepovažoval výpovede svedkov H. F., M. E., F. G. a X. G. za vierohodné, nakoľko sú v priateľskom, resp. príbuzenskom vzťahu k obžalovanému. Na druhej strane výpovede svedkov D. G., K. G. a V. A., ktorí vypovedali v prospech poškodeného, považoval za vierohodné, hoci medzi týmito svedkami a poškodeným bol tiež priateľský, resp. príbuzenský vzťah.

V tomto smere podľa názoru krajského súdu nevyhodnotil prvostupňový súd výpovede svedkov, vypočutých na hlavnom pojednávaní dôsledne, keď dospel k jednoznačnému hodnoteniu, že výpovede svedkov vypovedajúcich v prospech obžalovaného nie sú vierohodné a výpovede svedkov vypovedajúcich v prospech poškodeného vierohodné sú. Ako vyplýva zo spisu a napadnutého rozsudku, prvostupňový súd sa zamerl najmä na zistenie, či zranenie bolo poškodenému spôsobené úderom päťou do tváre alebo aj iným spôsobom. Na základe vykonaných dôkazov najmä s poukazom na vyjadrenie znalca MUDr. P. K., ako aj lekárov MUDr. K. P., MUDr. F. U. a MUDr. D. I. dospel k záveru, že zranenie - zlomeninu sánky spôsobil poškodenému práve obžalovaný úderom päťou do tváre. Takéto konštatovanie považuje aj krajský súd za správne a dostatočne podložené zadováženými dôkazmi. Pokiaľ ide o nejednoznačné a nejednotné vyjadrenia lekárov, resp. znalca k možnosti posúdenia a najmä presného zistenia zranenia poškodeného pri jeho prvotnom ošetrení, nepovažuje krajský súd za potrebné dopĺňať dokazovanie v tomto smere, nakoľko ako vyplýva z vyjadrení nielen znalca, ale aj vypočutých lekárov, vzhľadom na spôsob, akým bolo pri prvotnom ošetrení zisťované zranenie u poškodeného, ako aj vzhľadom na odstup času, ktorý uplynul od vzniku zranenia a taktiež vzhľadom na skutočnosť, že sa nepodarilo zabezpečiť všetky RTG snímky k poraneniu poškodeného pri jeho prvotnom ošetrení by podľa názoru krajského súdu ďalšie zisťovanie v tomto smere neprinieslo novšie než doposiaľ zistené skutočnosti. Na základe doposiaľ zabezpečených dôkazov - či už ide o listinné dôkazy, vyjadrenia ošetrojúcich lekárov k zraneniu poškodeného, ako aj závery znaleckého posudku a výpovede svedkov, možno aj podľa názoru krajského súdu bezpečne konštatovať, že zranenie spôsobil poškodenému práve obžalovaný, a to úderom päťou do jeho tváre pri ich vzájomnom konflikte.

V súvislosti s takto preukázanou skutočnosťou, že obžalovaný jedenkrát uderl päťou do tváre poškodeného, je však podľa názoru krajského súdu nesprávne konštatovanie v skutkovej vete napadnutého rozsudku, že obžalovaný tak urobil bezdôvodne. V tomto smere prvostupňový súd vychádzal zo skutkovej vety uvedenej v obžalobe. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd sa nezaoberal dostatočne obranou obžalovaného v tom smere, že sám bol napadnutý poškodeným a ďalšími 4 osobami. Toto tvrdenie obžalovaného potvrdzujú aj ďalší svedkovia vypovedajúci v jeho prospech. Z výpovedí obžalovaného a týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný bol napadnutý poškodeným a ďalšími 4 osobami takým spôsobom, že ho udierali päťami a po páde na zem kopali do hlavy, tela a hrudníka, pričom na zemi ho udieral päťami do tváre sám poškodený. Z výpovedí obžalovaného a týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný nikoho nenapadol, len sa sám bránil. Svedok X. G. uviedol, že keď bol brániť obžalovaného, sám bol zranený, pričom išiel na ošetrenie do nemocnice. Z ošetrenia tohto svedka sa v spise nachádza aj lekárska správa. Tvrdenie obžalovaného a svedkov vypovedajúcich v jeho prospech, že sám obžalovaný bol bezdôvodne napadnutý poškodeným a ďalšími osobami nebolo podľa názoru krajského súdu vyvrátené a ani spochybnené takým spôsobom, že by bolo možné ho považovať za nepravdivé.

Prvostupňový súd na jednej strane uveril poškodenému a svedkom vypovedajúcim v jeho prospech, že poškodený bol udretý obžalovaným a na druhej strane neuveril výpovedi obžalovaného a ďalším svedkom vypovedajúcim v prospech obžalovaného, že obžalovaný bol bezdôvodne napadnutý poškodeným a ďalšími osobami. Pokiaľ svedkovia vypovedajúci v prospech obžalovaného uviedli, že nevideli, že by obžalovaný udrel päšťou poškodeného, na druhej strane svedkovia vypovedajúci v prospech poškodeného uviedli, že poškodený bol napadnutý bezdôvodne, bez toho, že by sám, resp. s ďalšími osobami predtým napadol obžalovaného.

Zo zabezpečených dôkazov nesporne vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo ku konfliktu, pri ktorom bolo spôsobené poškodenému zranenie. Jedna skupina svedkov - vypovedajúcich v prospech obžalovaného tvrdí, že sám obžalovaný bol bezdôvodne napadnutý poškodeným a ďalšími osobami. Druhá skupina svedkov - vypovedajúcich v prospech poškodeného tvrdí, že poškodený bol bezdôvodne napadnutý obžalovaným bez toho, aby ho sám predtým s ďalšími osobami napadol. Ide teda o dve rozdielne verzie vzniku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným. Na základe zabezpečených dôkazov nemožno bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne a bezpečne konštatovať, ktorá verzia a prečo zodpovedá skutočnosti a ktorá nie.

Keďže pokiaľ ide o okolnosti a príčiny vzniku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, existujú dve skupiny dôkazov a nemožno nepochybne a bezpečne konštatovať, ktorá verzia je pravdivá a ktorá nie, prichádza do úvahy postup v zmysle zásady - „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného a je namieste sa preto prikloniť k verzii obžalovaného, podľa ktorej sám bol napadnutý poškodeným a ďalšími osobami spôsobom uvedeným v jeho výpovedi.

Za takýchto okolností pokiaľ bol obžalovaný napadnutý 5 osobami takým spôsobom, že títo ho udierali päšťami a kopali a po páde na zem ho ďalej kopali do hlavy, tela a hrudníka a taktiež sám poškodený ho na zemi udieral päšťami do tváre, je potrebné jeho konanie, keď počas trvajúceho útoku viacerých osôb jedenkrát udrel päšťou do tváre poškodeného, považovať za nutnú obranu v zmysle § 25 ods. 1 Tr. zák. Možno teda konštatovať, že obžalovaný svojím úderom voči poškodenému odvracal priamo trvajúci útok zo strany poškodeného a ďalších osôb. Taktiež konanie obžalovaného možno považovať za primerané trvávajúcemu útoku. Obrana obžalovaného napokon prebiehala súčasne s útokom poškodeného a ďalších osôb.

Z ustanovenia § 25 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom nie je trestným činom.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keď krajský súd rešpektujúc zásadu - „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného a pri posudzovaní okolností konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným vychádzal z verzie uvedenej obžalovaným, dospel k záveru, že konanie obžalovaného ako konanie v nutnej obrane vylučuje protiprávnosť činu, pre ktorý je stíhaný.

Z tohto dôvodu preto krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku sám vo veci rozhodol, keď obžalovaného z dôvodu § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Na základe takto zistených skutočností a záveru nepovažoval krajský súd za potrebné ďalšie doplnenie dokazovania v tom smere, ako sa ho domáhal v odvolaní obžalovaný.

Keďže obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, krajský súd obligatórne podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodeného E. A. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.